

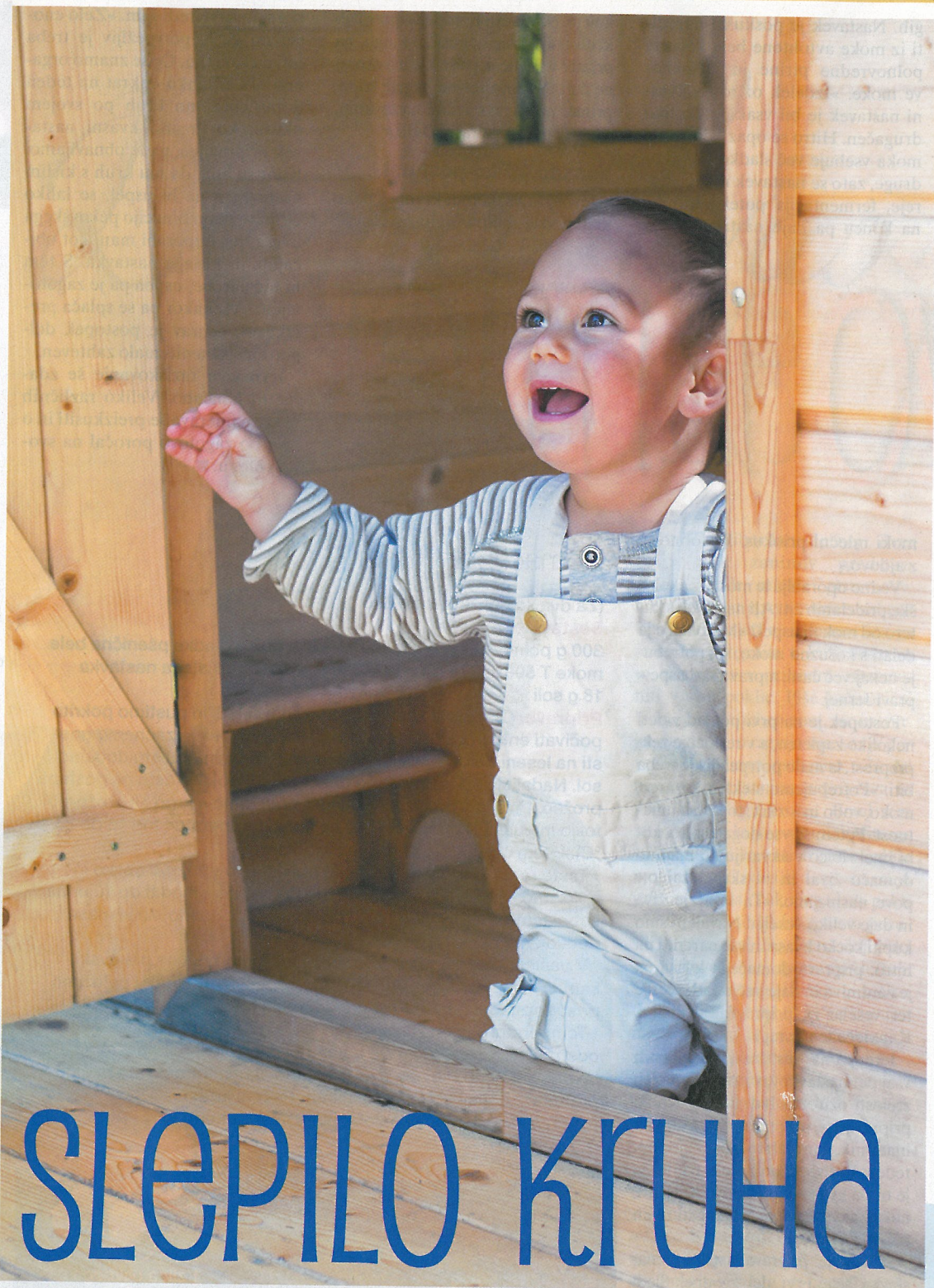
Marjan Kogelnik

Da bi presekalo mrtvilo stražarskega dela, sem si začel izmišljati fantazijsko zgodbo, in ker me je prav kratkočasilo, sem se čedalje bolj poigraval z mislijo, da bi jo za šalo uresničil. Skušnjava je bila premočna in prav kmalu sem s puško in bojnim strelivom v roki uprizoril vdor tujega vsiljivca v kasarno. Sprožil sem alarm, začel sem kričati in polniti puško, v takrat še zaigrani paniki tudi poklical na pomoč centralo straže. Po uradnem protokolu so alarmirali celotno poveljstvo kasarne in sredi noči se je v kasarni nenadoma znašel domala bataljon oficirjev.

Tekst: **MARJAN KOGELNIK**

Mrzlično so začeli iskali domnevnega vsiljivca (bilo je namreč leto, ko se je začel kninski upor), obenem pa sem sam vse bolj zapadal v občutek, da je moj izmišljeni scenarij resnica. V navalu močnih čustev sem pred poveljnikom naše enote nenadoma odvrnil puško in mu začel dramatično razlagati, da z vojaškimi zadevami nočem imeti ničesar več, saj bi se vendar lahko zgodilo, da bi vsiljivca, ki bi lahko bil tudi moj tovariš, kar ustrelil. V zgodbo sem vse bolj verjel in se nanjo začel odzivati, kot da je resnična. Oblile so me solze in doživljal sem travmo. Pozneje sem bil sam nad sabo presenečen, kajti takšnih odzivov si normalno ne bi upal privoščiti, niti jih ne bi znal zaigrati, vedno sem bil namreč slab blefer.

Dolgo se s to zgodbo nisem več ukvarjal. Nanjo sem se spomnil šele, ko sem začel intenzivno preučevati dra-

SLEPILO KRUHA I

matiziranje v medsebojnih odnosih in družbenih pojavih. Zakaj imamo ljudje tako radi dramo, torej močne čustvene situacije? Koliko jih ustvarimo umetno (in po nepotrebem) popolnoma sami in zakaj? Ali začnemo vanje verjeti, se z njimi popolnoma identificiramo in tako postanejo naša resničnost? Kakšno bi bilo naše življenje brez dram? Bežimo pred dolgčasom? Se ob dramah počutimo pomembnejše? Ali nam zaradi takšnih stanj uspeva bolje manipulirati druge za dosego lastnih ciljev? Ali pa le kot otroci eksperimentiramo in se ob tem učimo – o sebi in drugih?

Dramo potrebujemo predvsem zaradi sebe

Od drame smo odvisni, ker nas ob naši smrtnosti zaradi bombardiranja z zunanjimi impulzi in dražljaji samo še ta za trenutek dvigne in nam daje občutek, da smo živi. Dramo in dramatiziranje s svojo pozornostjo vneto gojimo in povečujemo, da nevede izražamo svoj jaz, uporabljamo jo za svoj motiv, navdih in povod v odnosih. Od drame postajamo usodno odvisni, ker drugače ne znamo in ne moremo, saj čedalje bolj postajamo drama, ki jo ustvarjamo, skupaj z njenimi posledicami. Dramatizir-

ranje je očitno namenjeno pritegovanju pozornosti in dajanju pomena samemu sebi. V otroštvu z dramatiziranjem dobimo tisto, kar si želimo, tako manipuliramo z odraslimi. To lastnost mnogi odrasli obdržijo.

Manjka nam čustvene distance

Ker večina zanjo ni sposobna, sledijo napihnjeni baloni solz in čustev ter izbruhov »žrtve«. Delujemo pač po osnovnih instinktih, daleč od intuicije in uravnoveženega razuma. Čustvene drame so največja ovira za resne namene. Dokazali smo si, da

o ob še tako plemeniti zamisli ši-
člen prav ljudje s svojo nezmož-
tjo, da bi sodelovali na dolgi rok.
bro idejo moramo zato predvsem
čititi pred seboj.

*vet ne bo stradal zaradi pomanj-
kanja čudežev, ampak zaradi
pomanjkanja čudenja.*

(G. K. Chesterton)

anje strahu

ker smo odvisni od drame, deluje-
iz strahu, v paniki in krču nastaja-
udi dvomi in razkoli med ljudmi.
r smo sistemsko vzgojeni v ideolo-
pomanjkanja in strahu, da se ves
ravsamo med seboj, nas je lažje
ravljati. Posledično se ne moremo
asiti s pristnostjo, primarnostjo in
ergijo svojega srca, ker smo preveč
urjeni, adrenalinski in ne more-
delovati iz sebe. Strah nas blokira
e naš najhujši sovražnik. Česa nas
strah? Da bomo ostali brez službe
denarja, brez pomoči, strah nas je
lezni, smrti. Strah je popolnoma
konstruktivno čustvo, ki blokira
naš sistem (tudi delovanje mož-
nov, da nismo sposobni videti ce-
ne slike) in nas ovira, da bi izpol-
i svoje poslanstvo in živeli v slogi,
idarnosti, enakosti, tovarištvu in
vezovanju. V stanju strahu posa-
znik postane ranljiv in primeren
manipulacijo, ker teži k temeljni-
občutku varnosti pod okriljem
koga močnejšega. Si lahko zamis-
o elektromagnetno polje planeta
t njegov imunski sistem? Kolek-
na pretirana čustvena odzivnost v
čutku ogroženosti je elektromag-
tno polje Zemlje ob padcu dvojč-
v Svetovnega trgovskega centra
odbudila k ekstremnemu odklonu.
uradi strahu in stiske milijonov lju-
ki so spremljali dogodke, je zani-

Vse težave naše civilizacije in
brezplodni poskusi, da bi jih
premagali, so posledica tega,
da smo pozabili na pristnost.

ja, meni, da je človek vir energije za
energetsko mrežo planeta. Toda de-
lovanje, spodbujeno z dramo, daje
občutek, da nekaj rešujemo (vodo,
živali, planet, preživetje, samooskr-
bo ...) in s tem v svoji anonimnosti
postajamo pomembnejši, v tej igri vi-
dimo vsenaokrog grožnje, zarote in
zle sile, ki nam grozijo. Če teh ni na
obzorju, si jih zlahka izmislimo, le da
potenciramo sebe kot lepe, čiste, me-
sije, rešitelje, mučenike ..., tako v me-
dosebni odnosih kot širših družbe-
nih pojavih. Ne zavedamo pa se, da
s takim odnosom vztrajno onemogo-
čamo možnost, da bi vzniknile oko-
liščine za prijazno, pravično družbo
in razmere v njej. In ne znamo ločiti,
kaj je za nas res grožnja in kaj prilož-
nost. Pritoževanje nad sistemom in
elito ali nad kakršnokoli že situacijo
je izraz nepoznavanja, kajti s tem le
podpiramo sistem, ki nam krade vi-
talnost.

Seveda še zdaleč ni vse popolno,
toda razmere tu in sedaj so glede
na prostor in čas ter nas v njem naj-
boljše, kar je mogoče. Boljše kakor
je, preprosto ne more biti, saj živimo
edino mogočo možnost, naj ji reče-
mo slaba, dobra, krasna ali posrana,
taka, kakršna je, je edina logična
posledica. Živimo v participatornem
vesolju, kjer se vse seštevata, vse šteje,
tudi naše pritoževanje. Vedno imo-
na na izbiro proti ali za, svet, v ka-
terem so-živimo, tudi so-ustvarjamo,
je zgolj posledica skupka naših akcij,
misli, čustev, strahu.

Molitev videti uslišano

Ob vsem tem se sprašujem, ali bise,
denimo, na čudežnost vode in hrane
odzivali enako, če nam ne bi grozilo,
da nam bosta odtegnjeni. Zgolj zara-
di čudežnosti? Odgovor na to vpra-
šanje ponujajo nekateri raziskovalci
in avtorji, denimo Bruce Lipton,
Gregg Braden, Rupert Sheldrake, ki
opisujejo čustvovanje in dojetje
sebe in sveta z druge strani, kot obču-

tenje in moč molitve. Prej omenjeno
elektromagnetno polje kot imunski
sistem planeta Gregg Braden ime-
nuje božanska matrika in jo opisuje
takole: »To nosilno polje energije
zahodni znanstveniki opisujejo kot
splet ali mrežo, ki ustvarja, kar oni
imenujejo osnovno strukturo celot-
nega stvarstva. To polje energije je tu
že od vsega začetka. To je intelligen-
tno polje. In ta inteligenca se močno
odziva na človeška čustva. Prebuditi
se nam mora občutek, da je molitev
že uslišana. In v tem občutku govori-
mo energiji stvarstva, omogočamo
svetu, da se odziva na nas, omogoča-
mo temu polju, kvantnemu hologra-
mu, božjemu umu, da nam odgovarja
s tem, kar občutimo v svojem srcu.«
Spoznanje se nam potemtakem po-
nuja samo. Živimo v vesolju, ki je živ
organizem in se razvija, mi pa z njim.

*»Čudeži niso v nasprotju z naravo,
ampak samo v nasprotju s tem,
kar o naravi vemo.«*

Sveti Avguštin

Sokrat, grški filozof in modrec,
izhaja iz dveh temeljnih misli: edi-
na prava modrost je vedeti, da ne
veš ničesar; prava modrost pride, ko
spoznamo, kako malo razumemo o
življenju, o sebi in o svetu okoli nas.
Modrost se začne s čudenjem.

Ne gre preskakovati, razvoj zave-
danja človeka pač pelje skozi mno-
ge neumnosti, ki povzročajo različne
oblike gorja. Najprej pa se moramo
vendarle zavedati osnovnih dejstev.
Ni realnega pogleda na svet skozi
zelo omejena čutila. Širili jih bomo
le, če jih bomo najprej razumeli. Šele
takrat bomo pripravljeni na spozna-
vanje tistega, kar nam danes ni do-
segljivo. Smo ranljivi, zmotljivi, ne-
uki in v svojih sposobnostih za doje-
manje in čutenje iz stanja odtujenosti
od pristnosti dojemamo zelo zelo
malo stvarstva. Zato so tudi naša de-
janja, načrti in predstave o tem, kaj

je nujno, dobro, smiselno in kakšen
je svet, zelo omejena. To potrjuje
tudi, denimo, spoznanje iz srečanja
s Tomom Križnarjem. Najbolj nas
pesti pozaba pristnosti in vpetosti v
naravo. To, kar se dogaja v Darfur-
ju, ni le zaradi vode in nafte, marveč
tudi zaradi zadnjih ostankov pristnih
ljudi, bogastva človeštva.

Paradoks je, da ničesar ne moremo
reševati, ker pravzaprav ni kaj rešiti,
ker so stvari neizogibno take, kakrš-
ne pač so edino mogoče, predvsem
zaradi naše skupne nedejavnosti ozi-
roma stanja zavesti. Problemov ne
moremo reševati s pozicije zavesti, ki
je te iste probleme ustvarila, kveče-
mu jih le še bolj zapletemo. Če hoče-
mo reševati probleme, neizogibno ne
rešimo ničesar.

To, kar je edino pomembno in edi-
no ne stopnjuje drame, je nemotivi-
rano soustvarjanje skozi zanos, igro
in veselje, da počnemo lepe stvari
skupaj z ljudmi, ki so nam blizu, in
tako se skozi polje, matriko, ob pre-
poznavanju lastnega poslanstva, učni-
nek soodvisne prepletenosti pokaže
tudi kjerkoli v vesolju po njegovem
načelu holograma (*). In čudeži po-
stanejo nekaj povsem vsakdanjega in
običajnega.

*Hologram lahko spreminjamo kjer-
koli. In ne glede na to, na kateri ravni
ga spremenimo, se spremeni ves ho-
logram, kajti to je ena od njegovih te-
meljnih značilnosti. To pomeni, da se
lahko stvari spremenijo na izvoru, kjer-
koli že to je, na energijski ravni primar-
ne stvarnosti, na ravni katerekoli od
dimenzij, na ravni kolektivne zavesti
človeštva, pri posameznem človeku in
tako naprej, in posledice bodo opazne
na vseh drugih ravneh. (<http://www.zavedanje.com>) ■

